

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Consideratio I. De Oratione Mentali & Vocali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

cepi, quando me per vota mea tibi obstrinxi, ex mea perfidia, occasio mihi fiat æterni à te divortii, & separationis.

Elegi abjectus esse in domo DEI mei magis, quàm habitare in tabernaculis Peccatorum, Psal. 83.

Melior est dies una in atriiis tuis super millia. Psal. 83.

CONSIDERATIO I.

*De Oratione mentali,
& Vocali.*

I. **P**ERagisne quotidie parùm aliquid orationis mentalis, sive meditationis? Hoc agere, inviolabilis tibi lex esto, cujuscunque denique conditionis sis. Sicut enim salutem tuam operari non potes, nisi de ipsa cogites, & quidem seriò cogites; ita hoc facere sine meditatione non poteris.

II. Noli autem prætere: te ad ista inhabilem esse. Crede mihi, frigida est hæc excusatio. Ut

mediteris, satis est, te esse ratione præditum. Opus tantum est memoriâ, intellectu, & voluntate. Memoriâ quidem, in quam revo- ces aliquam veritatem comparan- dæ salutis opportunam. Intellectu, ut illam rumines. Voluntate, ut affectum excites. Agere debes circa salutem tuam, quod rudissi- mi quique Rusticorum, & simpli- cissimi Artificum agunt circa ea, quæ ad ipsorum professionem, & opificia spectant.

III. Longè minoris sanè tu esses prudentiæ, si pro tui excusatione, tuorum molestiam, aut copiam, negotiorum obtruderes. An in hoc mundo gravius, aut grandius negotium habes, quàm negotium animæ tuæ, in quo de æternitate, aut semper beatâ, aut nunquam non calamitosâ agitur? Ut dormias, ut te exhilares, ut ineptias agas, ut te perditum eas, ut te denique damnes, tempus reperis. Ut de salute tua cogites, non reperis.

IV. Cu-

IV. Curamne suscipis, ut te præpares ad meditationem? Habésne præ oculis illud Sapientis consilium, quo nos commonet?

Ante orationem prepara animam tuam: & noli esse quasi homo, qui tentat DEUM. Eccles. 18. v. 23.

Quite geris circa præparationem, quam appellamus remotam? quæ maximè consistit in puritate cordis, in motuum, sensuumque suppressione, in feria animi collectione. Putásne, cor impurum, motus indomitos, vagantes sensus, animum dissipatum, obeundæ Orationis te posse reddere capacem?

V. Sed quid de præparatione proximâ? conarisne legere semper Vesperis, antequam cubitum concedas, tuam meditationem, ut ejus argumentum meliùs tibi imprimas? Et ante omnia applicasne mentem præcipuè ad ea, quæ te magis dispositum reddunt? Indormisne huic cogitationi? & agis, ut eadem tibi manè evigilanti, pri-

ma omnium in mentem recurrat?

VI. Estne tibi curæ, ut incipias orationem tuam per actum vivæ fidei, qui te humilem, attentumque reddat; per actum adorationis, quo te demergas in profundum tui nihili coram Divina Majestate; per actum contritionis, quo cor tuum emundes à peccatis, quæ impedire possent communicationem DEI cum tua anima: nec enim DEUS, omnis puritatis fons, se communicare solet cordi impuro; denique per actum demissæ petitionis, quo lumen necessarium postules, ut mysterium, seu veritatem, quàm considerandam sumpsisti, rectè penetrare, & fideliter sequi possis?

VII. Studésne præterea adhibere memoriam tuam ad recolendum Mysterium, sive veritatem, quam Meditationis tuæ argumentum statuisti? Tuum intellectum, ut formatâ desuper ratiocinatione, documenta deducat, quæ
deinde

deinde tibi ipsi applices, non ratione, & modo quodam generali, seu, ut loquimur, speculativo, sed omninò particulari & practico, ex quo naturali quodam partu nascantur affectus voluntatis, his documentis, tuis necessitatibus, tuæque dispositioni maximè conformes.

VIII. Durante oratione, exhibésne debitam reverentiam Divinæ Majestati, quæ se eò usque demittere dignatur, ut etiam tecum, tam miserabili creaturâ, agere velit? Adhibésne illam attentionem, quam & tanti momenti veritas, quam meditaris, & vox illa interna, quâ DEUS tibi loquitur, mereatur? Nec enim convenit, ut tu semper in oratione loquaris, sed oportet, ut etiam DEUM loquentem auscultes, & cum Samuele dicas: *loquere, Domine, quia audit servus tuus.*

IX. An non quandoque plus tribus ratiocinationi, & operationi-

bus intellectus, quam affectibus voluntatis? si ita: multum aberras; cum principalis Orationis finis sit movere voluntatem, & ad boni amplexum inclinare. Ne tamen, nimum immoreris teneris blandimentis, & delitioso gustui sensibilibus devotionis. Hæc enim animum tantum demulcent, aut etiam inflant, nisi in opus, & praxin proficiant: qui est præcipuus Orationis fructus.

X. Ne afficiaris tædio, si tempore orationis varix, & vanæ imaginationes phantasiam invadant. Nisi enim causam, & occasionem dederis, easque sponte & voluntate tuâ admiseris, materiam meriti subministrabunt, ob molestiam, quam subis in iis repellendis. Cave, ne orationem deseras ob animi evagationes, quas toleras. Nec ideo tempus perditum putes. Multum præstabis, si illas constanter oppugnes, & patienter sustineas. Non semper Oratio illa melior est,
 quæ

quæ tibi commoda videtur. Si DEUS tibi solatia indulserit, excipe illa animò gratò, & cum debita humilitate, & timore. Si illa subtraxerit, satis tibi fit glorificare DEUM agnoscendo tuam pauperiam, miseriam, & ignorantiam. Scopus Orationis est, excitare te ad patientiam, & resignationem in Divinam Voluntatem. Quid quæris per orationem, nisi gloriam, & laudem DEI? hanc reperies; si te submiseris huic languori, & ariditati; sive illa tibi in pœnam tuæ infidelitatis, sive in tuæ virtutis probationem immittatur.

XI. Oratio vocalis, quamvis plerumque tantum utilitatis non pariat, quantum mentalis, tamen minimè negligenda est. Sanctissimus, & utilissimus est ipsius usus, suffultus exemplò Christi, auctoritate Ecclesie, & continuâ Sanctorum Virorum praxi.

XII. Peragenda autem est debita cum reverentia, & attentione.

Applicanda est mens ad DEUM, cui loqueris, vel ad sensum verborum, si quidem illa intelligas. Optimè facies, si ad utrumque advertas. Satius est parùm & bene orare, quàm multùm præcipitanter, & absque devotione; sic enim ex pietatis exercitio nasceretur materia peccati. Rectè ages, si, antequam preces incipias, te nonnihil colligas, & tecum reputes: quisnam ille fit, ad quem preces effundere cogitas.

XIII. Illis, quibus obligatio incumbit, recitandi Officii Divini, ut rectè hoc debitum præstent, considerandum est primò; fragiles se esse creaturas, miseros Peccatores, qui DEO loquantur, magnitudine, & sanctitate infinito, & immenso: quantà igitur reverentiâ, quantà animi collectione, id facere debent? Secundò, loqui se nomine totius Ecclesiæ, cujus Ministri sunt: quantà igitur sanctitate, quantà devotione hoc ministeriò fungi debent?

debent? Tertiò, placandam ipsis esse iram DEI, justè in Peccatores irritati, & conciliandam ipsius misericordiam: quanto igitur humilitatis, contritionis, fiducia, & fervoris sensu, preces suas offerre debent?

LECTIO

Pro primo Die

Ex Scriptura Sancta Caput I. Ecclesiasticis
& finis Cap. XVI. S. Matthæi. v.
XXIV.

Ex Imitatione Christi Cap. I. & XX. Lib. I.
Ex Duce Peccat. Lud. Granatensis Cap. II.
Lib. I. & §. VIII. Cap. XXVIII.

Ex P. Rodriquez de Perfect. Christ. Cap.
VI. & VII. Tract. II. Partis III.

DIES